

Katrin Karisma viimasest kohtumisest Tõnu Kilgasega: ta ütles mulle imevaikselt ainult ühe sõna

"Minu viimane suur armastus oli Tõnu," sõnab Katrin Karisma, kellele on see aasta tähendanud emotsioone seinast sein. Kevadel tuli Katrinil mätta armastatud Tõnu Kilgas, suvel abiellus tema poeg ja vähem kui kuu aja eest sai ta rolli [Rahvusooper Estonias](#), kust oli 1990ndatel sunnitud lahkuma.

- NB! PABERKANDJAL ILMUNUD SISU -

Katrin Karisma (74) on ühes Rotermanni kvartali restoranis istet võttes justkui elurõõmu ja hea tuju kehastus ise, seda hoolimata koormusest, mis on tal viimastel kuudel lasunud.

Erilise hingevärina ja soojusega südames ootas Katrin ennekõike naasmist [Rahvusooper Estoniasse](#), kus 19. augustil esietendus operett "Lõbus lesk". Brasiillasest lavastaja André Heller-Lopes nägi Katrin Karismad Njeguse rollis, mille opereti autor Franz Lehár on kirjutanud hoopiski mehele.

"Mind on nagu mingis mõttes rehabiliteeritud," muheleb Katrin. "Pärast lahkumist ei suutnud ma aastaid isegi [Estonia teatri](#) lähedale minna – aga nüüd järsku kutsutakse mind tagasi ja pakutakse rolli! Justkui oleks Siberis ära käinud ja seejärel oodatakse veel tagasi ka."

Võimalus mängida taas Estonias ja operetis "Lõbus lesk" on andnud sulle täiesti uue hingamise?

Vaadates tagasi kahele viimasele kuule, on mul olnud selle aja sees kaks tuuri: „Unustamatu mister X „ ja [Vana Baskini Teatri suvelavastus "Metsas ei kuule su karjumist keegi"](#), lisaks prooviperiood "Lõbusa lesega" ja selle esietendus Estonias. Nii et ma tegin selle kahe kuu jooksul 29 ülesastumist.

Ülepäeviti laval – võimas!

Päris hästi, jah. Kusjuures [Vana Baskini Teatri](#) etendused toimusid üle Eesti. Sõitmine esinemispaika on sageli kõige suurem katsumus – ja tagasi on ju ka vaja tulla. (Muheleb.) Olen

kroonika.delfi.ee

Rahvusooper Estonia
Estonia teater
Vana Baskini Teater
Teater
Suvelavastus

päris uhke enda üle. Kui tuur lõppes ja olin tagasi kodus, kallasin klaasi veini välja ja ütlesin endale: Kati, sa oled selle ära teeninud!

Mis puudutab "Lõbusat leske", siis, ausõna, kui mulle kevadel helistati ja pakuti Njeguse rolli, olin väga õnnelik – Estonia on olnud ju minu koduteater aastakümneid. Lahkumine sealt aastal 1998 oli pealesunnitud ja mulle väga valus. Nüüd mõtlesin, et miks niisugune roll ja miks mulle – Njeguse roll on ju mehe roll. Aga see tehti ümber naise rolliks ja ma jälle mõtlesin, et kas sellepärast, et rahvale midagi teistmoodi ja huvitavat pakkuda. Mõtlesin, et miks mitte, operetis tehakse ju igasuguseid asju. (Muheleb.) Ma ise olin enda suhtes ikka üsna kriitiline.

Tõesti, ikka veel?

See tulebki pigem aastatega, et muutud üha kriitilisemaks. Sa pead ju tõestama, et lähed ikkagi kogu aeg ennast kordamata edasi.

Kui pakutakse rolli, kus tuleks ka laulda – oleks see võimalik?

Oleneb partiist. Nii nagu noorena laulsin, ei suuda ma enam kunagi. Kuigi alles imetlesin Helgi Sallot. Jassi Zahharov meelitas Helgi tema juubeli tähistamise ajal lavale, laulis talle, Helgi laulis spontaanselt vastu ja – väga hästi laulis! Nii et Helgi on ikka äge. Ise pärast ütles, et ta ei tea, kust see tal tuli. (Naerab.) Ma väga imetlen teda – ta on nii kõrges vanuses ja teeb nii palju tööd, et see on lihtsalt super.

See ilmselt hoiabki nii teda kui ka sind veel elurõõmsamana kui muidu?

Otse loomulikult! Kui sa tunned, et oled vajalik. See on hästi oluline. Muidu kapseldud oma väiksesse mulli ja nii kaodki.

Sina ja Helgi Sallo olete läbi aegade olnud vaieldamatult Estonia kaks superstaari, kelle karjäär kulges teatris pikka aega koos. Harvad on juhused, kus kaks suurt tegijat ühte ruumi ja lavale ära mahuvad. Päris ausalt, on teil esinenud ka rivaalitsemist?

Me oleme ära mahtunud. Seda on esinenud ühtede ja samade

rollide puhul, et on tekkinud hooti ühel või teisel selline kaitserefleks stiilis, et see on ju minu roll. Selles mõttes oleme olnud ikka konkurendid. Aga mulle ei meenu küll mingeid põrkumisi. Kõik need aastad, mis oleme kõrvuti Estonias töötanud – see on meid nii kokku liitnud ja lähedaseks teinud, et alati, kui kohtume, väga naudime teineteise seltskonda.

Meil sellist aega küll ei ole, et tööväliselt läbi käia, aga meie teed on meid kokku viinud ikka mitmel tasandil – [Vana Baskini Teatris](#) koostööd tehes ja Estonias, kus Helgi on näitejuht. Ta juhendas ja õpetas ka mind "Lõbusa lese" prooviperioodil, kuidas mõnes kohas mängida.

1998. aastaks olid Estonias olnud kolmkümmend aastat ja suurepärasel vormis nii laulja kui näitlejana. Mis oli põhjuseks, et su lepingut seal enam ei pikendatud?

Olin tõesti heas vormis. Aga see oli ka aeg, kus oli tulnud Eesti Vabariik ja kõik hakkasid otsima uusi suundi ja teid ja esines ka mentaliteeti, et lööme platsi puhtaks. Kui olid vanuse poolest ikkagi juba üle neljakümne, olid juba liiga vana ja pidid leidma enda ellu midagi uut või vaat et juba pensionile minema.

Olen kuulnud seda juba palju nooremate näitlejate suust, et kui sa näitlejana suudad vormis ja laval püsida, siis vanus pigem kaunistab sind – sul on ka rohkem kogemust ja lihvitud oskusi ja see kõik annab näitleja tööle ka ikkagi terviklikuma pildi.

Kui palju see sind tookord emotsionaalselt lõhkus?

Eks elus on igasuguseid hoope olnud, aga see oli tõesti üks neist. Kui oled ikkagi fanaatiline inimene, kui annad tööd tehes endast kõik ja kui tunned seejuures, et sul on veel nii palju anda, oled valmis veel nii palju tegema, siis... Kui sulle öeldakse, et me ei vaja sind enam, on seda raske vastu võtta. Kohutavalt valus oli. Mõtlesin siis ka, et kas olen üldse õiget elukutset õppinud.

See võttis pisarad silma?

Ikka, ikka. Meie riigis ei ole veel hakatud emotsionaalset valu kohtu teel lahendama, aga tihtipeale on see tõesti emotsionaalselt nii suur, et muudab inimese elukäiku. Seda valu

ei saa ju millegagi mõõta. Aga elu peab edasi minema, ei ole midagi teha.

Kuidas sa elu rängemaid hoope leevendad?

Võib-olla on mul juba loomuses mõtlemine, et pead lihtsalt edasi minema. Ega sellega töö ka ei lõppenud. Siis sai hakatud linnahallis erinevaid projekte, kontserte tegema, aga nende vahel olid ikkagi pausid ja see oli siiski midagi muud kui töö teatris.

Aga olukorrad, kus sinust loobutakse, sunnivad inimest tegutsema. Ja tookord elu sundis ka. Mul oli ju kolm last, kes oli vaja üles kasvatada – ma pidin tegutsema. (Puhkeb naerma.) Ja kui ma vaatan neid nüüd, avastan end hooti mõttelt, et kas need ongi üldse minu lapsed, sest nad on nii ägedad – mul on endalgi nende pealt nii palju õppida, nad on nii toetavad ja see on südantsoojendav.

Kas röömu tagasikutsumise üle on võimalik ka kuidagi sõnadesse panna, millegagi võrrelda?

Millega seda võrrelda elus? Ma ei ütleks, et see on comeback. (Muheleb.) Aeg on vahepeal edasi läinud ja ma teen nüüd asju hoopis teistmoodi ja võib-olla ei tule see mul ka enam nii välja nagu vaja, aga – ma olen ikkagi tagasi mesilastarus, kuhu kunagi nii pikalt kuulusin. See on nii hea tunne. Ma olen õnnelik, et saan oma tööd Estonias jätkata.

Sa ei suutnud aastaid teatri lähedussegi minna. Kui pikka aega sa polnud Estoniat külastanud?

Etendusi olen ikka vaatamas käinud, aga mis puudutab proovisaale ja lavatagust... Viimati tegime üle kümne aasta tagasi "Kolme neitsi maja" koos Tõnu Kilgasega kõige ülemises saalis. Aga nüüd ei ole Tõnut ka enam ju. (Pisut murduval häälel.) Elu läheb muudkui edasi ja võtab ära kõik inimesed su ümbert.

Ebaõiglane, sest Tõnu Kilgase puhul polnud vanuski veel selline.

Sellepärast peabki mehi hoidma, sest mehed on õrnad! Naised on nii tugevad. Vaatame siin kas või Itat või Helgit. Ita Ever

praegu mitte, aga neid on ju veel ja veel, kes jätkavad laval veel päris kõrges eas. Jah, meestest on praegu veel ka Volli, Voldemar Kuslap endiselt laval.

Tõnuga olid sa koos sel ajal, kui olid sunnitud Estoniast lahkuma, ja saite ikkagi koos ka lavatööd edasi teha?

See oli, jah, ühest küljest õnnistatud aeg, et tegime Tõnuga ühte ja sama tööd. Tõnu oli küllalt kriitiline, pööras väga palju tähelepanu minu vigadele. See tegi, ma pean tunnistama, mulle ka väga palju haiget mõnikord. Aga kuidagi asi töötas meil. Tänu sellele tegime laval palju huvitavaid asju, meil oli esinemistega seoses ka palju huvitavaid reise. Näiteks 1990. aastast kuni millenniumivahetuseni käisime tihti Ameerikas kontserte andmas. Kui läksid toona meie ühiskonnast sellisesse ühiskonda nagu Ameerika, oli see justkui sattumine teise maailma. Ja kui sul on silmad ja kõrvad lahti, õpid väga palju. Käisime kõiki Broadway etendusi vaatamas. See andis ka arusaamise, et Eesti ei ole sugugi maailma naba. Inimestele, kes nii ehk siiani arvavad, soovitan minna ja vaadata, kuidas asju mujal tehakse.

Mille suhtes Tõnu kriitikat tegi?

Tõnul oli väga hea vaist selles osas, kuidas kontserte üles ehitada. Meil jaguneski koostöö niimoodi, et tema ehitas kontserdikava üles, pani numbrid paika. Ta tõesti tunnetas väga hästi, mis publikule võiks meeldida, kontserdid kulgesid kasvavas joones. Vahepeal võtsime veidi tagasi, andsime publikule aega mõtiskleda. See tunnetuslik maailm oli Tõnul väga hästi käes, see oli temal ka üks suur anne. Ja loomulikult on meil kõigil seejuures omad vead, omad nii-öelda küürud ja Tõnu nägi neid hästi ka minu puhul.

Läksite vahepeal kontserte ette valmistades lausa tülli?

No muidugi. Ka mina nägin tema vigu. Juhtus laval sedagi, et... Tõnu armastas väga saali mängida ja siis ma kord mõtlesin, et kurat, nüüd ma teen sulle, tead! Läksin lava kõige tagumisse nurka, kui ta pidi laval minuga suhtlema. Siis ta pidigi kuidagi pidevalt ette ja taha vaadates oma numbrit tegema.

Igasuguseid asju juhtus, aga me ikkagi saime hakkama.
(Muigab.) See oli ju ühine töö ja see tuli hästi ära teha – artist ei

taha kunagi halvasti esineda.

Olite enamiku ajast nii laval kui eraelus koos. Kas see võiski ühel hetkel viia tühimiseni teineteisest? Miks te eri radu läksite?

Ma ei tea, mis see põhjus oli... Võib-olla oleks Tõnu tahtnud rohkem hoopis draamanäitleja teed minna, tahtis leida endale teist väljundit. Fakt on, et ta armastas kohutavalt teatrit. See oli tema elu. Ehk sellepärast. Ma ei teagi, mis teine põhjus võis olla, aga nii ta läks.

See võis olla väga raske – teada saada Tõnu ajukasvajast?

Jah, elu on vahel väga karm, aga võidab see, kes on tugevam. Ega me keegi ei ole selle eest kaitstud, et meiega samamoodi ei võiks minna.

Õnnestus sul Tõnuga kõik jutud ära rääkida?

Ma ei tea. Kui viimane kord kohtusime, siis me lihtsalt vaatasime teineteisele otsa. Ilmselt nende pilkude kaudu said ära lahendatud kõik probleemid, mis olid veel õhus. Ega meil ei olnudki mingeid suuri probleeme. Aga teinekord, jah, ei ole sõnu vajagi. Ja kui mõelda nii, siis surm on selline sündmus elus, mis lahendab kõik probleemid. Sealt edasi on vaikus.

Millal sa Tõnuga enne tema lahkumist veel kohtusid?

Kaks päeva, õigupoolest poolteist päeva enne tema lahkumist. Järsku tundsin, et ma pean minema ta juurde. Olime küll kokku leppinud, et kui ta mulle enam ei helista, siis ta ei taha, et ma teda enam sellises seisus näeksin. Aga ma järsku tundsin, et pean minema, ja läksingi. Ta ütles mulle imevaikselt ainult ühe sõna: "Ülehomme." Ja siis ta surigi. Kuidas ta võis seda teada, ei tea.

Sinu elus on olnud tänavu ka väga röömsaid sündmusi – suvel abiellus ju sinu poeg Ivo?

(Heatujuliselt.) Jaa, Ivo abiellus. Ta tegelikult on elanud juba aastaid koos naisega, kellega abiellus, aga tänavu nad otsustasid seda lõpuks ka teha.

Ma vaatan oma poega, ta on kuidagi nüüd nii rahunenud ja... Ta on 51. (Naerab.) Ma ütlen, mõnikord olen avastanud end mõttelt, et kas need üldse on minu lapsed – ma ise nii noor inimene ja mul on nii suured lapsed!

Millega Mari tegeleb?

Mari töötab SEB pangas finantsalal ja käib sellega seoses tihti Lätis ja Leedus. Ta on sündinud 1973. aastal. Ivo on ettevõtja autotranspordis. Ja Piret on siis läinud minu liinis edasi, on näitleja, tal on ka oma bänd ja tööd kõvasti.

Rõõmu lastest on palju. Mul on ka kuus lapselast ja juba ka üks lapselapselaps. Kohe tuleb ka teine. Ma ei ole vanaema ega vanavanaema rolli suurt täitnud, tuiskan ju ringi kogu aeg, nii et suurt sokikudujat minust praegu veel ei ole.

Sa oled aastakümneid töötanud Estonias, pärast seda andsid pikalt kontserte koos Tõnuga ja figureerisid mõnda aega ka poliitikas. On su elus üldse olnud sellist tühja auku, kus mõtled, et mis edasi?

Mu viimane tühi auk tekkis mullu sügisel, kui koroonakriis tõstis teist korda pead. Mõtlesin, et võin teha sporti, jätkata oma audioraamatute tegemisega, aga tundsin ühtlasi, et ma ei saa selle vastu, kelleks olen loodud. Ma olen naine ja mulle on eluaeg meeldinud karusnahad. Meil siin karusnahkade kandmise vastu võideldakse ja mujal maailmas samuti – kuskil on see minu jaoks õige ja kuskil vale. Igal juhul sattusin ma ühe naise juurde, kes on koosnerina eluaeg teinud kasukaid. Ja kujutad sa ette, ta võttis mind oma õpilaseks! Nii õmblesingi terve talve kasukaid. Ta on õudselt tore inimene – sirgejooneline, lihtne ja range.

Läksin esimest korda töökotta, ta andis mulle koosnerinoa kätte ja mina hakkasin karusnahka pealtpoolt lõikama. Tema käratas kõrvalt, et ega sa leiba lõika. Alguses ehmatasin ära, aga väga õige – karusnahka tuleb lõigata tagantpoolt ja õhus. Mida kõike ta mulle ei õpetanud! Mul tekkis temaga nii hea kontakt, et ma tahaks sinna juba tagasi.

Sul oli vaja siis ka teenida?

Ma ei teeninud sellega kuidagi, lihtsalt õppisin. Eelmise talvega valmistasin koos õpetajaga kokku viis kasukat – Piretile, Marile ja endale. Jube kihvt töö! Mulle nii meeldis seal töökojas teistega koos toimetada. Koroonaaeg läks mul lennates. Ja neid kasukaid saab ju vajadusel ümber teha. Ja see tunne kasuka sees! Kasukas on kerge ja soe – äge!

Oled seisukohal, et elame põhjamaal, kus vahel on nii külm, et kasuka kandmine on siin õigustatud, nagu seda on ka varem juba aastatuhandeid tehtud?

Ja nahast kingad! Kas saab võrrelda nahast kinga kingaga, mis on tehtud sünteetikast? See materjal ei hinga ju üldse ja on eriti vastunäidustatud inimestele, kellel on jalgadega vaevusi.

Nii et olgem realistid – iseasi on see, kas peame sellega priiskama ja kas peame kõike seda, mida ümberringi näeme, tarbima. Kas meil peab olema nii palju kauplusi ja kas või nii suured ausambad? Kas me ei võiks neile kuluvaid ressursse kasutada kuidagi teisiti? Samas on Eesti ikkagi nii äge koht.

Kuidas sa vaktsiiniteemasse suhtud?

Väga pooldavalt. Leian, et see on ainuke tee, kuidas saame elu jälle rööpasse tagasi. Kui üldse saame. Selge on see, et peame õppima koos viirusega elama. Ja praegu riik veel maksab vaktsiinid kinni, aga järgmised peame ilmselt juba ise maksma. Tasuta lõunaid ei ole olemas.

Mina lasin end vaktsineerida kohe, kui võimalus avanes. Sain Astra Zenecat ega tundnud midagi, isegi see koht ei valutanud, kuhu süstid tehti. Pean tunnistama, et kui läksin esimest saama, oli mul hirm – mida kõike parasjagu räägiti vaktsiinide kohta ja kui palju oli nende vastaseid! Siis mõtlesin, et mina olen nõukaaegne inimene, olen kõik vaktsiinid sisse saanud küll lasteaias, küll koolis ja hiljem sünnitusmajas. Tol ajal ei küsitud sinult midagi, lihtsalt tehti need ära. Mõtlesin, et mis see koroonavaktsiingi minuga teeb.

Mulle meeldib lugeda ajakirja Imeline Teadus. Seal oli artikkel kõikidest läbi aegade inimkonda kimbutanud epideemiatest – mõni neist kestis kakssada aastat. No me ei saa ju kiviaega tagasi minna, võtta seisukohta, et tuleb mis tuleb ja talume seda

nii kaua kui vaja. Meid on ka nii vähe, 1,3 miljonit – hoiame siis selle asja vastu võideldes kokku nagu laulupidudel! On siin suurte egode või mõistuse puudus põhjuseks, miks me seda teha ei saa? Mina ei tea.

Helgi Sallo Alma tegelaskuju seriaalis "Õnne 13" lasi end ka vaktsineerida, aga Helgi Sallo mitte...

Ta põdes läbi selle. Mul ka lapsed põdesid läbi – nii Piret kui Ivo. Kusjuures mõlemad olid saanud selleks ajaks juba ühe doosi vaktsiini käte.

Piret elas vahepeal minu juures, aga ta oli selleks ajaks juba välja kolinud ja oma voodi kaasa võtnud. Ta jäi ööks, kui haigestus, minu juurde. See oli sel kevadel. Kuna polnud mujal magada, ütlesin Piretile, et mul on ju lai voodi, võta oma tekk ja tule minu juurde. Õhtul ta ütleski, et enesetunne on selline, et jään vist haigeks... Magasime öö koos ühes voodis ja ta läks hommikul testima – selguski, et ta on koroonas. Aga minuga ei juhtunud mitte midagi, ja ma olin selleks ajaks saanud ka ainult ühe doosi.

Raudne tervis!

Raudne vaktsiin, ma ütlesin. Mõlemad lapsed istusid paar nädalat kodus. Piret ütles, et tal oli kaks päeva ikka väga paha olla.

Hoolimata kaotustest – tunned sa, et sinu elu on nagu mosaiik, kus kõik killud on just täpselt nii paigas, et oled õnnelik ja rahul, või on midagi ikkagi puudu?

Ma tunnen puudust nendest inimestest, kes on viimasel ajal lahkunud. Nad on ikka koos minuga, midagi ei ole teha. Lapsed küsivad vahel, et ema, miks sa üksi elad, miks sul kedagi ei ole... Aga uute inimestega, kellega olen tutvunud – meil ei ole mälestusi. Eas, kus mina olen, on vaja mälestusi. Ma püüan teisiti hakkama saada, mul on ju lapsed ja lapselapsed, kodu ja töö – eks see on asendus sellele inimesele, kes ehk võiks mu kõrval olla. Vahetevahel on üksi ka väga hea olla. Aga ainult vahetevahel.

Sinu viimane suur armastus oli ikkagi Tõnu?

Jah, minu viimane suur armastus oli Tõnu. Aga sellest on ka nii palju aega tagasi, kui meie teed lahku läksid. Aga meil oli, jah, kooselu väga tore.

Inimesed elus ikka kaugenevad ja võib juhtuda, et leiavad teineteise uuesti. Kui Tõnu oleks veel siin, võinuks te täna olla ka taas koos?

Me suhtlesime ju tegelikult ka viimasel ajal üsna palju. See suhtlus oli lihtsalt teisel tasemel, sest üks inimesed ju vananevad ka. Mäletan, et kui Vana Baskini Teatris oli mõni esietendus – ma ikka käisin neid vaatamas –, siis esietendusejärgsetel pidudel tuli Tõnu alati kohe minu juurde. Meil oli kogu aeg paljust rääkida.

Aga sind kutsutakse kohtama ka?

Kutsutakse ikka, aga ma nagu ei tunne selleks mingisugust soovi, ei ole tahtmist. Kui tahtmine tekib, siis tekib ka soov kohtuda. Praegu lähen selle järele, mis mul süda sees ütleb. Minu elu keerleb ikka teatri ümber.

Sul on järgmisel aastal ette keeramas number, mis ootab suuremat tähistamist. Oled juba mõelnud selle peale?

(Puhkeb naerma.) Ega see suurt rõõmu tee. Ja ma ei ole ka mõelnud selle peale. (Muheleb.) Praegu oli Helgi Sallo 80. Tänavu tuli tähistada tema juubelit. Minu numbrini on ka veel aega, ja ei tea ju, mis ajad siis on – võib-olla istume kõik koroonavangis. Jumal tänatud, et see pole mingi Siberi katk või midagi veel hullemat. Peame õppima sellega koos elama ja hoidma üksteist ka rohkem. Ja et suhtuksime suurema hoole ja tähelepanuga ka nendesse inimestesse, kellest me tänaval lihtsalt möödume. See on nii oluline.

Ma olen suitsetaja ja vanem tütar ütles mulle kord, et ema...

Sa suitsetad?

(Muigab.) Jah, midagi ei ole teha – ideaalset inimest ei ole olemas. Aga Mari küsis, et miks ma kasutan välgumihklit. See on ju sodi, prügi, mis ei idane ega mädane. Kasuta tikke, sest need saab ära põletada! Kui me kõik hakkaksime niimoodi mõtlema, siis me võib-olla suudame ka hoida seda maailma. See on natuke klišeelik, aga kui igaüks muudaks natukenegi oma elustiili

keskkonnasäästlikumaks, annaks seegi juba tulemusi.
Sellepärast tulebki sellest pidevalt lihtsat rääkida. Teisiti ei saa.

On sul mõni unistus, mille täitumist lähiaastatelt ootad?

Isiklikus plaanis tahaks ilusat talve ja ilusat suve – mul hakkavad kohe sellised pildid jooksma. Ja millegipärast tahaksin väga Norrasse minna. Olen käinud Aasias, Ameerikas ja Euroopas, aga Norras mitte.

Kui olen sattunud Norrast pilte vaatama, siis ennekõike lummab sealne loodus. Vaatasin ka seriaali Norra kroonprintsessist Märthast, kes teise ilmasõja eest sealt põgenes ja eksilis Norra järele igatses. Mõtlesin, et see on ikka üks eriline maa, samuti ju põhjamaa, ja mul on tekkinud soov sealt otsida ühiseid jooni Eestiga.

Ja sooviks ka seda, et me rahvana hoiaks rohkem kokku – et me sellest kuradi koroonast jagu saaks. See on minu suur unistus, et me nii palju ei kakleks ja saaks koos ikkagi edasi minna. Killustatud riigid ei püsi ju – seda oleme ajaloost näinud.

Mis sind täna veel ees ootab?

Täna tuleb vanem tütar minu juurde ööseks. Järgmisel päeval sõidab ta Saaremaale ja siis tulevad lapselapsed. (Muheleb.) Nii et ma lähengi nüüd õunapomme küpsetama.

- PISITEKST -

●

"Sõitmine esinemispaika on sageli kõige suurem katsumus."

●

"See tulebki pigem aastatega, et muutud üha kriitilisemaks."

●

"Kui sulle öeldakse, et me ei vaja sind enam, on seda raske vastu võtta."

"Mul oli ju kolm last, kes oli vaja üles kasvatada – ma pidin tegutsema."

"Ma olen tagasi mesilastarus, kuhu kunagi nii pikalt kuulusin."

"Ma olen naine ja mulle on eluaeg meeldinud karusnahad."